

Ocena

rozprawy doktorskiej lek. Izabeli Szumery pt. *Porównanie różnych metod oceny nocyciepcji u pacjentów poddawanych zabiegowi endoskopowej chirurgii zatok przynosowych.*

Przewlekłe zapalenie zatok to najczęstsze schorzenie laryngologiczne urastających zarazem do miana schorzenia cywilizacyjnego. W Polsce na to schorzenie, różne jego postaci, choruje około 10-15% populacji. Choroba ta z jednej strony stanowi duże wyzwanie diagnostyczno-terapeutyczne zaś z drugiej znacząco pogarsza jakość życia chorego. Pomimo dokonywanego w ostatnich latach ogromnego postępu w diagnostyce obrazowej (wielopłaszczyznowe, niskodawkowe badania TK), terapii (zabiegi endoskopowe nierzadko wspomagane technikami nawigacji śródoperacyjnej, nowoczesnym oprzyrządowaniem chirurgicznym/odpowiednie sposoby prowadzenia znieczulenia ale również wciąż udoskonalane metody leczenia zachowawczego – miejscowego i ogólnego opartego o zalecenia EPOS) oraz badaniach histologicznych (poszerzonych o badania immunohistochemiczne i genetyczne) wyniki leczenia wciąż są dalekie od zadowalających. Leczeniu chirurgicznemu mogą towarzyszyć powikłania, które są grupowane wg stopnia ciężkości na lekkie (m.in. niewielkie krwawienie, zrosty, zaburzenia węchu) i ciężkie (np. masywny krwotok, uszkodzenie podstawy czaszki, uszkodzenie oczodołu, nerwu wzrokowego). Przyczyny powstania tych zdarzeń niepożądanych można podzielić na trzy główne grupy: 1. zależne od chirurga (m.in. jego techniki operacyjnej, sprzętu, doświadczenia); 2. zależne od chorego (m.in. zaawansowanie choroby, jej przyczyna, odrębności budowy anatomicznej, operacja pierwotna vs. reoperacja, jego przygotowania do zabiegu) oraz 3. zależne od anestezjologa (przede wszystkim techniki znieczulenia, ale również doświadczenia i sprzętu). W mojej ocenie najważniejszym czynnikiem warunkującym powodzenie zabiegu jest współpraca zespołu chirurgicznego i anestezjologicznego bezpośrednio na sali operacyjnej. Przedstawiona mi do oceny praca Pani Izabeli Szumery wpisuje się doskonale w dokładne zrozumienie uwarunkowań i działań anestezjologicznych u chorych kwalifikowanych do operacji endoskopowych nosa i zatok.

Praca jest skonstruowana według zwyczajowych form edytorskich, liczy 90 stron i zawiera 22 tabele i 4 ryciny. Posiada ona 11 głównych rozdziałów, z których 5 zawiera podrozdziały. Pracę kończy streszczenie w języku polskim i angielskim. Piśmiennictwo obejmuje 125 pozycji aktualnej literatury światowej w tym 6 pozycji autorów z Polski. Piśmiennictwo jest aktualne i co szczególnie cenne dotyczy ono zarówno zagadnień anestezjologicznych jak i otolaryngologicznych. Brak odniesienia do najnowszych ustaleń EPOS z 2020r. prawdopodobnie jest uwarunkowane tym, że praca powstawała wcześniej. Rozprawa poprzedzona jest wykazem skrótów stosowanych przez autorkę w